

Seminář 1.

Prahorní déšť jenž vyhloubil hieroglyfy do ztvrdlých vyvěrelin
daleký déšť ohnivý a převratný se sítěmi a mlhovinami a s tmou
svítivé lomy uhlí vychrlující šalebné zlato do údolí kde noci tuhnou
jako tuhne magma plné vířivých žil a kamenů

Text první

Zvětralá rána před vrásčitými dny které se posléze prolomí
trouchnivé lesy zalévané vápnem a slídou a pískem
tuhli jsme na pokraji hořících rašelinišť
v ústech hořkou a mdlou chuť pleti která minula
v očích tvrdé a křehké obrysy odešlých těl

Snesly se solné deště vystřídání sírou a potom deštěm písku
daleko v ostrých břidlicích byly skryty poslední zbytky tváří
které se nepodobaly již ničemu ani rostlinám ani horám ani jezerům
zaplaveny hustou drtí světélkujícího bodavého zrní

K večeru když smrště utichly byly to zbrocené sopky
a myslíce na krev myslili jsme již na budoucí tváře
o nichž vyprávěl vlažný vítr vyvěrající z puklin tmavějších nežli hlína
a myslili jsme již na těla vidouce pročištěné pískovce
a klamavé zlato železo síru a sůl
pozdolna vychládající pozdolna bledé a ještě bělejší

Obemknuty asbestovými krunýři vyšly prvé hlídky mezi slepence žuly a kovů
pohlcující prostor dosud zel bez horizontu a bez oblohy
krouživé víry nepřestávaly jako by chtěly znova rdousit a rvát a drtit
pohlcující prostor zel a zela zdánlivá obloha a zely oči
bývalé oči jež procitly a strhávaly teprve nánosy drceného zlata

Myslíce na zemětřesení z něhož zbývala vzdálená křeč
drali jsme se dále ohrožováni tryskající naftou
obludnými loužemi v nichž dýmal asphalt crčící zdánlivě odnikud
a obzor se zvolna a neznatelně odlupoval v šupinách jantaru a slídy

A přece vyrůstá keř a tráva a bují ponorné atoly
vyrůstá tělo a strom ani zemský ani známý ani náš
jen vzdáleně tušený snad ve spáncích snad v písku snad ve vodě
prameny drnčí a oslňující zkameněliny jsou vyvrhovány bez konce

MEZI HODINAMI, jež se skláněly, až téměř vyvstal nový svah a nová propast, mezi hodinami

Nebylo dne, kdy bych

Text druhý